

- Cháu đúng là người tôi gặp trong giấc mơ hôm qua.

Câu nói và ánh mắt là lạ của người đàn bà khiến tôi bối rối. Nhưng tôi là sinh viên trường nhạc. Tôi có quyền bay bổng trong mọi trường hợp, dù trước mặt tôi có thể là một người không được bình thường.

- Trong giấc mơ, bác thấy cháu dễ thương bằng lúc này không? - Tôi tinh nghịch hỏi lại.

Nụ cười khiến khuôn mặt bà trở lại bình thường và tôi nhận ra bà đẹp, có lẽ ngày xưa bà rất đẹp. Và đôi mắt có đuôi kia... Trời... sẽ có một bài hát về đôi mắt có đuôi và không ai ngờ cảm hứng lại bắt đầu từ một bà già. Là la... đồ rê mi fa... Có thể bà không nhận tôi vào làm gia sư. Có thể tôi sẽ về và tiếp tục dò tìm những mẫu quảng cáo miễn phí rao cần người giúp việc. Có thể ngày mai tôi lại nhá bánh trắng và uống nước suông... Nhưng hôm nay chắc chắn là một tác phẩm, dù chỉ riêng cho tôi hát tôi nghe. Đồ rê mi fa... Tại sao một đôi mắt nửa thật nửa mơ lại hiện diện trên một khuôn mặt đầy nếp nhăn kia?

- Trước cháu đã có vài cô cậu đến đây nhưng vừa gặp họ tôi đã không thích.

Nghĩa là tôi đã lọt vào đôi mắt mơ của bà?Ồ! Hơn cả một việc làm để kiếm com, đây chính là một bài thơ.

Còn tôi, tôi sợ cháu không đồng ý - Giọng bà bòn chòn - Trong giấc mơ, cháu đã từ chối công việc này.

Lại giấc mơ Tôi bắt đầu tin đêm qua mình cũng nằm mơ.

- Lúc ấy, cháu mặc áo màu xanh da trời - Bà đang tay vào nhau.

Tôi có một cái áo màu xanh lá cây. Nhưng cùng có thể nó đã thay màu mà tôi không biết. Đồ rê mi fa... Có một giấc mơ màu xanh da trời, lung linh ánh mắt sao trời đổi ngôi... đồ rê mi...

- Cháu hãy hứa... Người đàn bà nhìn tôi bằng đôi mắt khẩn cầu nóng nảy - Nếu cháu từ chối, hãy thề với tôi là cháu mãi mãi câm lặng.

Trời! Dù công việc bà sắp giao cho tôi là gì chẳng nữa thì cũng hãy để cho tôi viết hết nốt bản nhạc này. Đồ rê mi fa... Xin đừng khóc, đừng khóc... lặng yên hồ ơ! Xin đừng khóc, đừng khóc... lặng yên sông ơ...

Tôi để mặc bà cầm tay kéo vào nhà, băng qua phòng khách có bộ bàn ghế mây và khung cửa sổ nhìn ra một bờ rào gỗ Nhà hàng xóm có một vườn hoa nhỏ, một cô bé tóc bím đang rình chụp chú bướm vàng. Bà kéo tay tôi vào phòng trong, hình như có một ông đại úy nghiêm nghị phóng ánh mắt từ trên tường nhìn tôi: "Chào cô bé đến từ giấc mơ", có phải ông nói vậy không nhỉ Bà kéo tôi lên gác, những ngón tay xiết chặt tay tôi.

- Đau quá! - Tôi kêu lên - Cháu không bỏ chạy đâu mà.

- Xin lỗi - Bà nói và xiết chặt hơn.

Băng qua một căn phòng rộng thênh thang gió, bà dừng lại trước một cánh cửa kín mít.

- Cháu hãy thề một lần nữa đi! - Bà thêu thào.

Mồ hôi ướt đầm. Bà không điên. Tôi chắc bà không điên. Nhưng có một bí mật khủng khiếp sau cánh cửa này. Ngày xưa, có một vị hoàng tử bị lời nguyền biến thành sư tử, nếu cô gái nào thành thật yêu chàng thì lời nguyền sẽ được hóa giải. Một trăm năm trôi qua, một hôm có một nàng thôn nữ hái củi lạc bước ghé qua tòa lâu đài hoang phế... - Tôi nhìn bà trân trân.

- Ta chỉ duy nhất có một mình nó. Cháu hãy giúp ta dạy nó những gì nó muốn. Toán cộng, toán trừ, làm thơ...

Sư tử? Cọp? Gấu? Chồn?... Nhân danh tình mẫu tử thiên liêng. Bởi vì bà là mẹ và tôi có một người mẹ, tôi sẽ nói yêu con trai bà dù có phải đợi nghìn năm và hóa đá.

- Xin thề! - Tôi lắp bắp.

oOo

Rồi mùa đông giá rét sắp đi qua Vạn vật hân hoan chờ mùa xuân đến...

Hình như cậu bé đã ngủ, tôi gấp quyển truyện cổ tích lại. Nhưng không, giữa khoảng tranh tối tranh sáng của căn phòng giăng những tấm rèm màu thẫm, giọng cậu bé vang lên tỉnh táo:

- Giữa mùa đông và mùa xuân có một đêm gọi là giao thừa phải không chị?

- Phải! - Tôi gật đầu.

- Đêm giao thừa phải đẹp lắm không chị?

Tôi lúng túng. Và tôi thường nhận ra cậu thường nhắc đến từ đẹp. Một câu chuyện cổ tích đẹp. Ly nước trà đẹp. và khi cánh cửa mở ra, tiếng kêu rít lên nghe đẹp.

Tôi rất muốn biết về cái đẹp trong ý tưởng của cậu bé, nhưng thật khó, khó làm sao. Tôi đặt cây bút chì vào tay cậu:

- Nào, em hãy làm bài toán này.

- Những con số thật là xấu xí - Cậu bé miễn cưỡng cầm bút, những ngón tay khảnh khiu lóng ngóng.

Một ngày, hai ngày... Một tuần, hai tuần... Một tháng, hai tháng... Thật vô ích nếu muốn cậu làm đúng một bài cộng trừ hai chữ số.

- Bởi vì toán học là điều vô lý nhất.

Tôi sững sốt khi nghe cậu nói câu này.

- Tại sao? Tôi gắng hỏi.

- Vì tuyệt đối là một điều vô lý.

Cậu đọc được ý tưởng này từ đâu? Thậm chí cậu không thể nhớ đủ hai mươi bốn chữ cái. Trong cơ thể bất an này chứa một điều bí ẩn. Ôi! Tào hóa thật trên người. Thà cậu bé đốt nát hẳn cho bà mẹ đừng hoài công kỳ

vọng. Tôi nghe mình muốn khóc.

- Cháu không làm được gì cả. Xin bác thứ lỗi!

Bà mẹ xoắn tay vào tóc, hai dòng sông tuyệt vọng nhìn tôi:

- Nó có thể làm được điều gì đó, phải không? Nó không hoàn toàn vô tích sự, phải không?

Tôi khóc, bà khóc:

- Thôi thì chỉ cháu ghé đến trò chuyện với nó. Nó thích chuyện trò lắm. Và nó thích ra đường nữa.

Tôi không thể lãnh lương hàng tháng chỉ để chuyện trò, không thể nhận từ tay bà số tiền trích ra từ khoản trợ cấp it' ỏi chỉ để nói "cháu chẳng làm được". Và tôi không biết mình có thể lặng câm trong bao lâu nữa. Bí mật này đè nặng lên tim tôi. Tôi muốn hét lên cho bạn bè tôi biết, cho mọi người biết. Hay chỉ cần một người biết thôi. Cô bé hàng xóm có đôi bím tóc đen nhánh thường thoả thản trong vườn khi mặt trời lên. Cô bé có biết bên này, sau khung cửa sổ đóng kín, sau tấm rèm thẫm màu, có một cậu bé buồn buồn mà không định nghĩa được ấy là tương tư?

Đồ rê mi fa... Tôi mang cây đàn đến, biến những buổi học toán cộng trừ thành buổi hoà nhạc chỉ một nhạc công, một nhạc cụ, một thánh giả và một nỗi đau lơ lửng giữa thỉnh không.

- Tiếng đàn đẹp quá! - Cậu bé thẳm thì, mắt môi nhìn tôi.

Một tia sáng xuyên qua đầu tôi. Đẹp? Tại sao không phải là hội họa? Tôi tung cửa chạy như bay ra phố. Lạy trời, trên người chừng ấy đủ rồi, xin đừng thử thách thêm nữa, con sẵn sàng đánh đổi kỳ thi sắp tới để biết định nghĩa được đẹp là gì?

Tôi mang về linh kinh bột màu, cọ, giấy... Tim đập thình thịch, tôi đặt tất cả trước mặt cậu và hỏi hệt hỏi:

- Em thấy những thứ này... thế nào?

Mắt cậu bé sáng rực. Tạ Ông trời! Thật khó khăn để cậu vờn vai như ý muốn, nhưng cuối cùng thì cây cọ cũng đã nằm ngang trong những ngón tay khẳng khiu.

- Nó làm gì vậy? - Bà mẹ lạc giọng hỏi.

-Vẽ!- Tôi trả lời như người bị hụt hơi.

oOo

... Một cánh rừng không phải mùa thu mà lá vàng rực. Lá chết từ lộc non, cành chết, thân cây cũng rũ chết. Tối qua tôi mơ thấy một con nai có sáu chân lang thang trên đồi trọc. Con chim có hai đầu, một màu nâu, một màu đỏ. Và một con voi không có vòi, mặt nó nhăn nhó...

-Bác! - Tôi líu lưỡi.

Người đàn bà đưa tay lên trời:

- Tôi biết! Nhưng tôi thêm có một đứa con, thêm được đau niềm sinh nở. Tôi thật độc ác, phải không?

Tôi ôm vai bà, lặp đi lặp lại lời an ủi vô nghĩa:

- Bác đừng buồn...

... Đồ rê mi fa... Có một cánh rừng lộc non vàng chết. Có một chú nai vàng tìm mùa thu lạc bước. Có một dòng sông ủa màu, ủa màu... Rừng chết, sông chết, người ta không chết! Dằng dặt thương đau, kiêu hãnh thương đau... Người ta yêu nhau... Đồ rê mi fa...

Tranh la liệt đầy sàn nhà. Tôi cúi nhặt từng bức... Cậu muốn thổ lộ gì đây? Bức tranh tối sẫm. Tôi không hiểu gì cả.

- Đây là giao thừa! - Cậu bé giải thích.

Giao thừa? Trời! Tôi tìm ý tưởng cao siêu trong khi sự thật giản dị làm sao. Tôi bật cười.

- Giao thừa không có ai phải không chị?

...

- Giờ đó em ra phố... được không?

Bao nhiêu là khát khao chất chứa trong giọng nói thẳm thì. Tôi ghìmi tiếng nấc nghẹn:

- Không cần đợi giao thừa. Tối nay chị trở em đi chơi. Chúng ta sẽ vào quán ăn kem, sẽ xem phim...

Cậu rúng người lại:

- Được không?

- Được mà! - Tôi quả quyết gật đầu.

-... Thôi, đợi giao thừa! - Giọng cậu xao xuyến.

Ừ! Thì đợi giao thừa - không phải đợi mùa xuân.

Còn đây? Từng mảng vàng đỏ nguệch ngoạc.

- Chị không hiểu bức tranh này - Tôi thành thật thú nhận.

- Đây là - Cậu bé nhìn tôi, mắt lấp lánh - Em vẽ tiếng bước chân của chị. Chị thấy đẹp không?

...

- Còn bức tranh này em vẽ tiếng đàn.

Tôi ngơ ngẩn giữa từng phần đời của mình được cậu bé thể hiện bằng màu sắc... Đồ rê mi fa... Có một câu chuyện thần tiên màu biếc, dấu chân thiên thần trong đôi hài đỏ. Có ba điều ước chứa trong túi cò. Ai nữ đánh rơi điều ước em tôi. Điều ước màu hồng ai nữ đánh rơi... Đồ rê mi fa...

- Còn bức tranh này... - Cậu bé bẽn lễn ngừng lời.

... Đồ rê mi fa... Có một cô bé tung tăng chim én. Xuân về bốn mùa, xuân về tương tư... Bím tóc xinh xinh

cho mùa xuân đầu, cho bướm chuyển cảnh, cho người ngân nga... đồ rê mi...

Cậu bé thiếp ngủ giữa những bức tranh ngồn ngang. Tôi ôm đàn trở về ký túc xá. Ngày mai thi.

oOo

Hà Nội, Nha Trang, Huế, Thành phố Cảng... rồi Paris... Tôi theo đoàn ca nhạc biểu diễn chân trời góc bể. Một vài lá thư vội vàng, rồi thư cũng quá dài cho những giây giải lao ngắn ngủi. Tôi chỉ còn đủ thời gian ký tên vào phía sau những tấm bưu thiếp và bưu điện làm nốt phần còn lại. Rồi cũng phai dần... Bí mật xưa chìm xuống đáy trái tim.

- Có một bà nào muốn gặp cô - Người bảo vệ đoàn báo.

Thỏi son trên tay tôi vẫn miết đều lên môi.

-Bà ấy đòi gặp cô cho bằng được, có vẻ quan trọng lắm.

Từ ngày tôi nổi tiếng, ai đòi gặp tôi cùng tỏ vẻ quan trọng cả. Tôi khoác áo choàng bên ngoài bộ trang phục sân khấu, bước ra cổng. Bà lão tóc bạc phơ, mắt đục lờ nhìn tôi:

Đêm qua tôi mơ thấy cô.

Mở... Giác mơ... Tôi đã nghe điều này ở đâu nhỉ?

Bà đưa cuộn giấy trên tay cho tôi:

- Đây là bức tranh cuối cùng con trai tôi vẽ.

- Bức tranh... ?

- Tôi đọc thư cô gửi cho nó nghe và nó vẽ điều cô viết.

Trước khi tôi kịp hiểu ra, bà đã liêu xiêu bên kia ngã rẽ. Chỉ còn lại ánh đèn đường ló nhố bóng người trên phố đêm. Ai đó đưa tay trước mặt tôi xin chữ ký.

oOo

Ngôi nhà im lặng. Tôi nhón chân lên đôi giày cao gót nhìn lên gác, nơi khung cửa luông lạng thình. Cô gái có khuôn mặt đẹp và mái tóc bôm sư tử xuất hiện bên kia rào. Có phải cô bé bím tóc ngày nào?

- Nhà này bỏ hoang năm năm rồi, từ ngày con trai bà ấy...

- Chết? - Tôi lập lại như cái máy.

- Đám tang lạ lùng, chỉ có cái hòm gỗ, không hình bóng gì cả. Nghe nói bà ấy bỏ đi tu rồi. Người ta nói đàn bà cao số thường là sát chôn sát con, không đi tu thì làm gì?

Năm năm? Năm năm đã biến người đàn bà mắt mơ thành một bà lão. Vậy thì mười ba năm cưu mang, sinh nở nuôi nấng trong âm thầm tuyệt vọng... Trời!

... Đồ rê mi fa... Có một lá thư, một lời hẹn hò. Một chuyển rong chơi đêm giao thừa. Mùa xuân chưa qua

mùa xuân chưa đến. Mùa đông rất vội, lười hên, tôi ơi! Có một cuộc chiến vừa đi qua đây. Dấu giày, dấu giày... còn in dấu giày... đồ rê mi...

Đồ rê mi fa... Tôi xé toạt tờ giấy, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau buốt, những nốt nhạc vụn rơi không một tiếng ngân. Đêm nay tôi sẽ không hát, không đàn. Sân khấu hôm nay sẽ là thánh đường cho tôi xưng tội. Tôi sẽ kể cho mọi người nghe về mối tình của một cô thanh niên xung phong và một anh bộ đội. Kể về cánh rùn chết, dòng sông chết, muôn thú tan tác. Kể từ một đứa bé sinh ra từ một tình yêu vượt qua sự hủy diệt. Cậu bé không có tóc, không có trán, không có mũi, không có cổ - Cái đầu thật to lọt thỏm giữa hai bờ vai nhỏ thó, đôi chân gầy guộc như chân chim.

Nhưng làm sao kể được câu chuyện bức tranh cuối cùng loằng ngoằng hai gam màu đen trắng xoắn vào nhau như một sự vùng vẫy tuyệt vọng? Và làm sao kể được sự lãng quên của mình.